

Πεντηκοστάριον Χαρμόσουνον

Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ Πρέπει νὰ γινεῖ σεισμὸς

Οἱ Μυροφόρες*

Ἡ μεταστροφή εἶναι ἓνας «πνευματικὸς σεισμὸς»

Τὴν αὐγή τῆς Κυριακῆς «Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν».

Οἱ ἡμέρες μας θὰ ἦταν εὐλογημένες, ἂν καθημερινά, «λίαν πρωΐ», καὶ ιδιαίτερα «τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων», δηλαδή τὴν Κυριακὴ, ἡ σκέψη μας στρεφόταν πρὸς τὸν Θριαμβευτὴ τοῦ θανάτου.

● **Ὁ** ἥλιος εἶχε μόλις ἀνατείλει, ὅταν οἱ Γυναῖκες ἔφθασαν στὸν Τάφο.

Ἀλλά, ὁ ἀληθινὸς Ἥλιος ποὺ πρέπει νὰ φωτίζει τὴν κάθε ἡμέρα μας, ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς, εἶναι ὁ Ἰησοῦς· τότε ὀλόκληρη ἡ ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει μαζί Του γίνεται πολὺ διαφορετικὴ.

● **Οἱ** Γυναῖκες δὲν ξέρουν πῶς θὰ φτάσουν στὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. **Ὁ** λίθος, τὸ βεβαιώνει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, ἦταν «μέγας σφόδρα».

Πολλοὶ ἀνάμεσά μας πιθανὸν νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀπορία μετὶ τῆς Γυναῖκες.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι γιὰ πολλὰς ψυχὰς ὁ Ἰησοῦς μοιάζει θαμμένος, ὅπως τότε, σ' ἓναν *τάφο*. **Μοιάζει** ἀκίνητοποιημένος, ἴσως νεκρός. **Καλύπτεται** ἀπὸ ἀσκήκη *πέτρα*: τὴν *πέτρα* τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἄγνοιας, τῆς ἀδιαφορίας, τῆς κακῆς συνήθειας, ποὺ συσσωρεύτηκε μετὰ τὰ χρόνια.

Ἴσως νὰ θέλαμε νὰ *σπρώξουμε* αὐτὴ τὴν *πέτρα* καὶ νὰ ἐγγίσουμε τὸν ζῶντα Ἰησοῦ. **Ἀλλά**, «τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον;».

● **Τὸ** ἐγχείρημα τῶν Γυναικῶν, ἀνθρωπίνως, δὲν μοιάζει ἐφικτό. **Ὡστόσο** προχωροῦν. **Χωρὶς** νὰ ξέρουν πῶς θὰ μποῦν στὸν τάφο, βαδίζουν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Παρομοίως κι εμεῖς. Χωρίς νὰ ξέρουμε πῶς θὰ παραμεριστεῖ τὸ ἐμπόδιο πὸν ἴσως μᾶς φράζει τὴν πρόσβαση πρὸς τὸν Σωτῆρα, ἃς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη.

Ἄς κάνουμε μιὰ πρώτη κίνηση, ἃς σηκωθοῦμε, ἃς πάρουμε τὸν δρόμο πρὸς τὸν Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸν Ὅποιο μᾶς χωρίζει «λίθος μέγας». Θὰ μᾶς ὀδηγοῦν ἡ Πίστη καὶ ἡ Ἐλπίδα.

● **Οἱ** Γυναῖκες δὲν πηγαίνουν στὸν Τάφο μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια. «Ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι, ἀλείψωσι τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ».

Μποροῦμε κι εμεῖς κάτι νὰ κρατᾶμε πηγαίνοντας στὸν Τάφο. **Ἀκόμη** κι ἂν μᾶς ἔχουν κηλιδώσει οἱ μεγαλύτερες ἁμαρτίες, ἃς φέρουμε στὸν Τάφο Του τὴν ἐνδειξὴ μιᾶς καλῆς θέλησης, τὴν λιγοστή μας ἀγάπη, μιὰ πράξη συμπάθειας πρὸς τοὺς ἄλλους, τὴν ἀδύναμη προσευχῆ μας. Ἀσφαλῶς, δὲν περιμένουμε τὰ φτωχικά μας δῶρα νὰ συντελέσουν στὸ νὰ ἀποκλιστεῖ ὁ λίθος, γιὰτὶ ἡ πρόσβασή μας πρὸς τὸν ἀναστάνα καὶ πρὸς τὴν δύναμη τῆς Ἀναστάσεώς Του παραμένει τὸ **Μεγαλειῶδες Δῶρο τοῦ Θεοῦ Ἐλέους**. **Τὸ** γεγονός ὅμως, ὅτι θὰ ἀνηφορίσουμε πρὸς τὸν Τάφο Του μὲ τὰ χέρια ὄχι ἐντελῶς ἄδεια, σημαίνει ὅτι καὶ **ἡ καρδιά μας δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄδεια**. **Ποῦ** εἶναι τὰ ἀρώματα μὲ τὰ ὁποῖα θέλουμε νὰ «ἀλείψουμε» τὸν Ἰησοῦ;

● **Καὶ** νὰ τὸ θαῦμα: «**Καὶ** ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος». **Οἱ** Γυναῖκες μόνες τους δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μετακινήσουν τὸ ἐμπόδιο. **Ὁ** Θεὸς ὅμως προέβλεψε. **Ὁ** Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος δὲν μᾶς διευκρινίζει πῶς ἀπομακρύνθηκε ἡ πέτρα. **Ὁ** Ματθαῖος εἶναι πιὸ σαφής: «**Καὶ** ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο μέγας· Ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ...».

Ὁ στίχος αὐτὸς εἶναι πλούσιος σὲ περιεχόμενο. **Ὅταν** ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἔρχεται νὰ ἀπομακρύνει τὴν πέτρα, δὲν τὴν σπρώχνει ἀπαλά. **Δὲν** εἶναι κάτι πὸν μπορεῖ νὰ γίνει εὐκόλα, χωρὶς προσπάθεια καὶ βία. **Χρειάστηκε** νὰ σειστεῖ ἡ γῆ.

Μὰ καὶ τὸ ἐμπόδιο πὸν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ δὲν πρέπει νὰ τὸ θεωροῦμε ὡς μιὰ ἀπλὴ διευθέτηση. **Δὲν** θὰ χρειαστεῖ ἀπλῶς νὰ μετακινήσουμε μερικὰ πετραδάκια, νὰ τροποποιήσουμε κάποιες λεπτομέρειες, ἀφήνοντας τὸ σύνολο κατὰ τὸ δυνατόν ἄθικτο. **Καὶ** ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ γίνῃ **σεισμός**. **Ἡ μεταστροφή** εἶναι ἕνας «πνευματικὸς σεισμός».

• **Ο** λευκοντυμένος Άγγελος, καθισμένος στην πέτρα τοῦ Μνημείου, λέει στις γυναῖκες: **«Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον; Ἠγέρθη, οὐκ ἐστὶν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἐθηκαν Αὐτόν».** **Ο** ἀναστημένος Ἰησοῦς ὄχι μόνον δὲν εἶναι πιά στὸν Τάφο, ἀλλὰ καὶ κάθε ἀπόπειρα νὰ περιοριστεῖ, νὰ ἐντοπιστεῖ, νὰ περιοριστεῖ ἢ *παρουσία* Του εἶναι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μάταιη.

Ο Κύριος εἶναι τώρα προσιτὸς κάθε στιγμή, ὑπὸ ὅλες τις συνθήκες. **Υ**περβαίνει καὶ καταλύει τὸ πλαίσιο, στὸ ὁποῖο οἱ Χριστιανοὶ προσπαθοῦν μερικὲς φορὲς νὰ Τὸν περικλείσουν, «ὅπου ἐθηκαν αὐτόν». **Θ**ὰ μᾶς ποῦν «εἶναι ἐδῶ» ἢ «εἶναι ἐκεῖ» καὶ ἴσως νὰ εἶναι καὶ «ἐδῶ» καὶ «ἐκεῖ», ἀλλὰ εἶναι καὶ ἄλλοῦ, καὶ μπορούμε παντοῦ νὰ ἀνακαλύψουμε τὴν *παρουσία* Του. **«Τί** ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;», ὅπως ἀναφέρει μιὰ ἄλλη εὐαγγελικὴ διήγηση.

• **Ο** Ἄγγελος λέει ἀκόμη στις Γυναῖκες: **«Ἄλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ Αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν».**

Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ συνάντηση στὴν Γαλιλαία, ποῦ τόσο συχνὰ ἀναφέρεται στὰ Εὐαγγέλια; **Θ**έλει ἀπλῶς νὰ προστατεύσει τοὺς Μαθητὲς ἀπὸ τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ἰουδαίων; **Θ**έλει, μετὰ τὶς ἀγωνιώδεις καὶ δύσκολες ἡμέρες, νὰ τοὺς ἐξασφαλίσει ἓνα διάλειμμα ἡρεμίας, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴν τῆς Ἱερουσαλήμ;

Ἴσως νὰ εἶναι ἔτσι. **Ἴ**σως ὅμως νὰ μὴν ἦταν λάθος, ἂν δίναμε στὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ μιὰ πιὸ βαθεῖα ἐρμηνεία. **Ἡ** Γαλιλαία ἦταν ὁ τόπος ὅπου οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Διδάσκαλο. **Ε**κεῖ Τὸν πρωτάκουσαν, ἐκεῖ Τὸν ἀκολούθησαν, ἐκεῖ Τοῦ ἔδωσαν τὴν καρδιά τους. **Τ**ώρα ποῦ ἡ πίστη τους ὑποβλήθηκε σὲ μιὰ τόσο σκληρὴ δοκιμασία –καὶ ἀποδείχθηκε ἐλλιπής– θὰ ἦταν καλὸ νὰ ξαναβρεθοῦν στὸ περιβάλλον τῆς Γαλιλαίας, νὰ ξαναβροῦν ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦ, ἀνακαλύπτοντας μαζὶ καὶ τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν χαρὰ τῆς πρώτης συνάντησης, καὶ νὰ ἀνανεώσουν ἐκεῖ τὴν πίστη καὶ τὴν ὑπακοή τους.

Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς. **Υ**πάρχει μιὰ *Γαλιλαία* στὴν ζωὴ τῶν περισσότερων. **Μ**ιὰ *Γαλιλαία*, δηλαδή, μιὰ στιγμή, ἴσως πιά πολὺ μακρινή, κατὰ τὴν ὁποία *συναντήσαμε* τὸν Ἰησοῦ προσωπικά, καὶ ὅπου, γιὰ πρώτη φορὰ, Τὸν ἀκούσαμε καὶ ἀποφασίσαμε νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε.

Ἡ βαθιὰ ἀμαρτωλότητα, ἡ λησμονιά, ἡ ἀμέλεια μπορεῖ στὴ συνέχεια νὰ μᾶς χώρισαν ἀπὸ τὸν Κύριο. **Σ**ὲ ὥρα κρίσιμη καὶ ἀποφασιστική, ἴσως, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι, νὰ ἐγκαταλείψαμε τὸν Διδάσκαλο.

Καὶ σ' ἐμᾶς λοιπὸν ὁ Ἀναστάς ὀρίζει *συνάντηση* στὴν *Γαλιλαία*. **Μ**ᾶς ζητᾷ νὰ ξαναζωντανέψουμε μέσα μας τὴν ἀνάμνηση τοῦ ζήλου καὶ τῆς πρώτης *συνάντησης*.

Ἄς μὴν ποῦμε «εἶναι πολὺ δύσκολο», γιατί Ἐκεῖνος θὰ μᾶς ἐτοιμάσει τὸν δρόμο: «**Π**ροάγει ὑμᾶς εἰς Γαλιλαίαν...». **Ἀ**όρατος, ἀλλὰ παρών, *προπορεύεται* πρὸς ἐκείνη τὴν *Γαλιλαία* τῆς ψυχῆς· ἂν Τὸν ἀκολουθήσουμε, κάθε βῆμα θὰ γίνεται εὐκολότερο, καὶ θὰ ἔρθει μιὰ στιγμή πού, ἂν ὄχι μὲ τὰ σωματικά μας μάτια, σίγουρα ὅμως μὲ τὰ μάτια τῆς Πίστης καὶ τῆς Ἀγάπης θὰ μᾶς δοθεῖ ἡ ἀκλόνητη βεβαιότητα τῆς *παρουσίας* Του· «ἐκεῖ Αὐτὸν ὄψεσθε».

(*) Lev Gillet, ἐνὸς Μοναχοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Πασχαλινὴ κατάνυξη, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», 1η ἐκδοση, Ἀθήνα, 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.